

Twinbears in Sri Lanka, maart 2018

Deze reis met uitdeling van de twin knuffels hebben we ondernomen nadat ik met Roos in september 2016 in Trincomalee ben geweest. In een gesprek met Krishnaa vertelde hij mij dat in de buurt van Trincomalee veel arme mensen wonen. Veel oorlogsweduwen met kinderen. Er voor zorgen dat kinderen weer de dagelijkse gang naar school maken en dat ouders daar achter staan, is niet eenvoudig. Hoe mooi zou het zijn om dat te stimuleren? Op school kunnen bijzondere dingen gebeuren.

Zo is het idee ontstaan om op kleine schooltjes twins uit te delen. Is je kind niet op school? Helaas dan ook geen knuffel. Hard, maar de realiteit hier in Mutur, waar oorlog en tsunami schrijnende sporen hebben achtergelaten. En waar wij met de twins kinderen en hun moeders blij zullen maken. (Carla)

8 maart 2018

We zijn in Trincomalee, Uppuveli, aangekomen en hebben ons intrek genomen in Nature Inn, een kleine guesthouse met twee kamers, gedeelde badkamer.

Dat delen doen we met veel plezier met Mart en Elly, die voor ons al zo'n 30 twins hebben meegenomen naar Sri Lanka, zodat wij de overige 120 in de plunjezakken konden meenemen. Het guesthouse is van een stichting en Krishnaa is bestuurder van deze stichting. Het is de bedoeling mensen met geestelijke beperking hier te laten werken, de uitwerking hiervan is nog niet helemaal van de grond gekomen, maar Nature Inn is voor een week een prima plek voor ons om te zijn. En Krishnaa heeft (zoals hierboven al door Carla is geschreven) de basis gelegd voor deze uitdeling van de twins hier en zal ons ook helpen met de uitvoering ervan.

Toch worden we nog bijna op het laatste moment tegengehouden doordat de regering de noodtoestand heeft uitgeroepen voor heel Sri Lanka. We bespreken de mogelijkheden en de beperkingen met Krishnaa. Hij zegt dat de uitdeling gewoon door kan gaan, zolang we maar niet naar bepaalde wijken gaan, waar onrust verwacht kan worden. Hij belooft ons dat het veilig zal zijn, daar waar wij naartoe zullen gaan.

Krishnaa had gezegd ons om half acht op te komen halen met zijn pick-up-truck, dus: vroeg op en koffie maken. Gisteravond hebben we de tweelingdieren uit de tas van Mart en Elly ook in de plunjezakken gedaan.

Carla loopt het balkon op en staat weer oog in oog met de mannetjes-aap, die ervan overtuigd is dat wij zijn territorium binnendringen en daar al een paar dagen een stokje voor wil zetten door flink zijn tanden te laten zien. Carla schreeuwt hem toe, zonder resultaat. Maar als ze er een apen brul aan toevoegt, is hij onder de indruk en taait af. Met de plunjezakken als verdedigingsmiddel voor ons uit, lopen we naar beneden.

En, oh wonder, om precies half acht rijdt Krishnaa met z'n pick-up truck ons terrein op. Een Deense welzijnswerker, Søren, gaat ook mee. We leggen de zakken achterin en hijsen ons, zo elegant mogelijk, op de achterbank.

Het zal een uur rijden zijn naar Mutur, een heel arm gebied onder Trincomalee.

De weg is goed, meld ik. Nog niet wetende dat de asfaltweg later over zal gaan in een smalle verharde weg en uiteindelijk in een onverharde weg, vol kuilen en dalen. Topsnelheid is nu 5 km per uur. Het landschap is zanderig, dor gras, hier en daar wat boompjes of struiken. Soms een stukje met ooit wel gecultiveerd bouwland, maar zo te zien was dat al lang geleden.

Soms manoeuvreert Krishnaa de auto tussen een kudde broodmagere koeien op het pad. Ergens zien we een herder met wat geiten.

Op een kruispunt stopt Krishnaa en een verlegen, goed geklede jongeman, Rajani, voegt zich bij ons op de achterbank. Hij wijst vanaf nu Krishnaa de weg en haalt, tot onze grote verbazing, zelfs een papier uit zijn zak met, zo begrijp ik, de namen van de schooltjes en hoeveel kinderen daar aanwezig horen te zijn. Rajani heeft zijn huiswerk goed gedaan, we zijn blij met hem en zien de hele onderneming nu met veel meer vertrouwen tegemoet. Want 150 dieren uitdelen vóór het uitgaan van de scholen om half twaalf, dat is bijna onmogelijk, denken wij.

We stoppen voor een gebouwtje met 'pre-school' op de gevel. Hier stapt Rajani uit, we begrijpen om te zeggen dat we later die dag terug zullen komen. De hobbeltocht zet zich voort. Her en der staan vrij nieuwe kleine huisjes, soms kleurig knalblauw of roze geverfd, soms nog niet geheel afgebouwd. De grond er om heen is zanderig, dus zijn de bloemen op de gevel geschilderd, dat ziet er heel grappig uit.

Uiteindelijk stoppen we voor wat er uitziet als een schooltje. Op de speelplaats staat een schommeltje en een glijbaan. Rajani zegt dat er hier 20 kinderen zullen zijn, leeftijd ongeveer 4 jaar. Als ik de twins ga halen, loopt Carla alvast het schooltje in waar één kindje het direct op een krijsen zet, zodat de andere zes kinderen voor de gezelligheid maar mee gaan blèren.

Eén jongetje houdt het dapper vol en kijkt, als Carla even later een giraf tevoorschijn haalt, gebiologeerd om beurten met zijn ogen van de giraf naar Carla en terug.

De zes kindjes worden, gesust door de aanwezige moeders en juf, weer tot bedaren gebracht en ook zij kijken nu, nog wat angstig en afwachtend, naar Carla die het twinverhaal in het Engels vertelt, zodat Krishnaa het kan vertalen. Het meisje dat als eerste was gaan huilen is nu ook stil. Ze drukt zich, met de rug naar ons toe, tegen haar moeder aan.

We delen de twins uit. Verlegen en gesteund door de moeders pakken ze om beurten een dier aan. Het dappere jongetje krijgt natuurlijk de giraf en is er zichtbaar heel blij mee. Een ander jongetje stopt de gekregen aap gauw in zijn rugtasje. Zo, die is veilig, lijkt hij te denken. Ook het kindje dat het witte konijntje heeft gekregen, drukt het nu stevig en liefdevol tegen zich aan.

We laten de andere 12 dieren achter voor de kinderen die er vandaag niet zijn, maar naar de kliniek moesten, zo begrijpen we van de juf. Dit is tegen het concept van de uitdeling..... De juf zal er op toezien dat ook de niet-aanwezige kindjes een twin krijgen. Ondertussen maakt Søren foto's van het lesmateriaal en vraagt de oren van het hoofd aan de directeur van de school. Krishnaa praat ook met de moeders. Hij vertaalt voor ons het verhaal van één van hen. Ze is pas 19 jaar. Veel mannen van de dorpen zijn omgekomen in de oorlog, die in 2009 is geëindigd. Vanwege de jarenlange oorlog zijn er veel weduwen en vaderloze kinderen in het dorp. De tsunami heeft de toen nog overlevenden verdreven uit hun grondgebied en in dit gebied, wat verder van de zee, zijn toen de huisjes gebouwd, gefinancierd door het noodhulpgeld.

Søren is nog lang niet klaar met zijn vragen; wij gaan naar buiten en staan in de schaduw van het schooltje. In dit tempo gaan we het doel niet halen.....

Verderop staan nog twee gebouwen. Buiten, bij een boom, spelen ongeveer dertig kinderen van 6 t/m 8 jaar.

Als we aankomen met de plunjezak komen ze om het tafeltje bij de boom staan en luisteren ademloos naar wat Krishnaa vertelt.

Dan delen we uit. Een kleine apenkop staat steeds vooraan in de rij, maar Carla stuurt hem telkens naar achteren. Tot een felgekleurde aap uit de zak komt. Voor wie anders dan voor hem?

Eén voor één pakken de kinderen de dieren lachend aan. Hier geen sprake van verlegenheid of terughoudendheid. Zelfs het meest schuchtere meisje kom bij mij een twin halen.

Dan is het fotomaak-tijd. Carla dolt wat met de kinderen. De toekijkende volwassenen genieten zichtbaar mee.

Ik merk dat hele kleine geniepigge zwarte miertjes bezit van mij willen nemen en bijten zich een weg omhoog. We laten nog 3 twindieren achter voor de kinderen die er vandaag niet zijn. (Sorry, Krishnaa!)

De toiletten zijn voetstappen en een gat. De twee keurige toilet- en douchegebouwtjes op het terrein, door Unicef daar in 2010 neergezet, zijn onbruikbaar, smerig en waterloos. Wat zonde toch....

We zwaaien uitbundig gedag en gaan weer op weg, hobbelen, hobbelen, naar een volgend pre-schooltje, achter een hek bij nog veel meer schoolgebouwen. Op de zijkant staat een verhaaltje geschilderd van een kat en een ballon.

Hier zijn 8 kindjes en ook dit keer is de uitdeling een vrolijk, ietwat schuchter gebeuren. Als afscheid krijgen we een liedje met gebaren.

Als we teruglopen naar de auto zegt Krishnaa dat het beter is om geen dieren meer achter te laten voor de niet-aanwezige kinderen. Dat was tenslotte ook het oorspronkelijke plan.

De volgende school is onderdeel van een groot complex voor kinderen tot 18 jaar. Rajani vertelt dat hij hier op school heeft gezeten, zijn schoolvriendje van toen is er nu leraar. Carla gaat met Krishnaa eerst naar de directeur in het hoofdgebouw. Ze krijgt daar een slap handje, toestemming voor de uitdeling en 2 leerkrachten mee.

In het schooltje zijn ongeveer 15 kleutertjes.

Eén jongetje speelt op de grond met plastic bouw materiaal. Hij kijkt niet op of om, bouwt stoïcijns door te midden van al het tumult.

Ook het gegeven konijn pakt hij niet aan. Krishnaa, op zijn hurken ernaast, verruult het konijn voor een aapje, maar het jongetje is ook door Krishnaa's lieve woorden niet te vermurwen. We moeten er allemaal in de auto even later ook hartelijk om lachen. Die jongen komt er wel!

Krishnaa stopt bij weer een school. Deze staat niet op het programma, begrijpen we. Søren vraagt: “gaan WE hier ook uitdelen?” Krishnaa vraagt het zich af. Hoeveel dieren zijn er nog? En Søren zegt: “ik tel wel even”, waarop Carla en ik in de aanslag staan. Hoezo, hij gaat tellen....!?! Als er geteld moet worden, doen Carla en ik dat. Zullen we nou krijgen? Rajani belt tussen de uitdelingen door naar de nog volgende schooltjes. Hij heeft de regie zo goed als mogelijk in de hand gehouden, maar de vele vragen van Søren hebben ons (en kosten ons nog steeds) veel tijd. De schooltjes gaan nu sluiten.

Dit keer stoppen we bij het eerste pre-schooltje, waar de vriendelijke juf de kinderen langer heeft gehouden.

De uitdeling verloopt soepel.

We geven de juf nog een konijn voor het enig ontbrekende kind. Krishnaa kijkt streng...

Ook hier weer zang en dans bij afscheid.

We rijden nu naar het dorpje waar Rajani woont, naast de kerk. Daar is ook de keurige school. De dominee begroet ons hartelijk.

Er zijn hier véél kleuters en de uitdeling kan na het, steeds korter wordende, praatje beginnen. Ook hier zijn de kinderen langer op school gebleven in afwachting van ons.

De laatste muis van Carla's moeder, Tine Klepper, geef ik aan een volkomen relaxed en onderuit gezakt jongetje. Hij blikt of bloost niet, maar kijkt me wel nieuwsgierig en vriendelijk aan.

Nog twee scholen staan op het programma en Rajani maant ons tot spoed. De dominee gooit roet in het eten: we moeten, met de nadruk op dit woord, bij hem thuis nog iets drinken. Carla vraagt aan Rajani of hij onze spoed en dus afwijzing door kan geven aan 'his dad', ze bedoelt natuurlijk 'father' maar door de vermoeidheid en warmte vertaalt ze het verkeerd, tot grote hilariteit van iedereen. Er is geen ontkomen aan: we worden in dominees huis welkom geheten door zijn vrouw met kindje (die we al een beertje hebben gegeven) en zijn schoonmoeder. Ze wonen er pas twee maanden. Zijn vrouw maakt een heerlijk koel sapje voor ons klaar. Aan Carla vertelt ze dat zij na negen jaar wachten tóch op 40-jarige leeftijd dit kindje als een wonder heeft mogen krijgen.

Juist als ik aan Carla vraag wie zij denkt dat deze zitting hoort op te heffen, staat Krishnaa op en mogen we de tocht vervolgen.

Dit keer is het een lagere school en de twintig aanwezige kinderen komen al nieuwsgierig uit hun klaslokalen gluren, maar worden direct weer naar binnen gesnauwd door de directeur en nog twee gewichtige mannen in nette kleren en dossiers onder hun arm. Er ontstaat een heftige discussie tussen alle mannen over hoeveel dieren er hier en hoeveel dieren er in de bijbehorende pre-school gaan worden uitgedeeld. Er zijn nu nog 33 dieren + de grote olifant + 2 mini's. Wij worden in de directeurskamer op stoelen gezet. Søren komt naast ons zitten. "Waarom zitten we hier?" vraagt Carla aan mij. "Om welkom te worden geheten. Dat is normaal" zegt Søren belerend.

Dan, eindelijk, krijgen we toestemming voor de uitdeling. De kinderen, zo rond de acht jaar schatten wij, krijgen er elk een. In de deuropening verschijnen de kinderen in een keurige rij en nemen al lachend een twin van Carla aan.

Met de overige dieren lopen we naar het pre-schooltje. De juf is er gelukkig nog wel en we geven haar de grote olifant. Deze is niet voor één kind maar om in de klas te blijven.

De vertaling van ons praatje doet Rajani nu voor ons, hij kent het natuurlijk ook zo langzamerhand wel uit z'n hoofd. Krishnaa is even in het huis tegenover de school naar de toilet. De 13 laatste dieren zetten we op de stoeltjes en we maken foto's.

Nog 2 mini's over. Krishnaa suggereert er één te geven aan een klein kindje die woont in het huis waar hij juist uit komt lopen. Angstig neemt de kleine het beertje aan en als we in de auto zitten, zien we nog juist hoe hij, nu weer helemaal op zijn gemak, het beertje een kusje geeft. Zó schattig.

Een mooier eind van deze uitdelingsdag, die véél vreugde, liefde, (soms wat angstige) verwondering en ook véél zweet heeft opgeleverd, kunnen we ons niet bedenken. We hobbelen over de weg terug. Hier en daar zien we langs de kant kindjes lopen: een jongetje met de groene krokodil, een meisje met een witte kat, een jongetje met een blauwe aap. Het is mooi geweest en we laten hier 149 dieren in goede handen achter.

Wij nemen afscheid van Rajani. Letterlijk, want hij zou zó de auto uitspringen zonder gedag te zeggen. Dat is hier vrij normaal, begrijpen we ondertussen wel. Ik druk hem 500 rps in zijn hand en hoop dat het goed is.

Terug in Nature Inn praten Carla en ik nog na. We zijn tevreden over de uitdeling en de uitdeling paste precies in de doelstelling van onze stichting.

We hebben nog één mini-beertje over en nemen die mee naar Negombo.

Op maandag 18 maart zijn we in Sea Look Restaurant. Buiten schrijven we aan het verslag.

Als we naar binnen lopen om te betalen, loopt onze ober, Ahmed, met een baby in zijn armen. Edith loopt al dagen rond met het laatste mini twinbeertje in haar rugzak.

Zullen we? Ja hoor.

We geven het laatste mini beertje aan de moeder van het kind. Ze accepteert het met een vragende glimlach. We vertellen het verhaal van twinbears aan de obers en vragen hun het te vertalen voor de moeder en de grootmoeder van de baby. Blijdschap en dankbaarheid komt naar ons toe. We geven visitekaartjes af en maken foto's. Ik krijg spontaan van oma 2 zonen. (Carla)

En zo is ook het 150^e tweelingdier uitgedeeld. Wij hebben nog twee dagen in Sri Lanka en zullen met pijn in het hart weer afscheid nemen van het prachtige eiland met veel lieve mensen. (Edith)